

nárok na úpravu pachtovného, jest použití při takových pachttech, ke kterým došlo za spolupůsobení Státního pozemkového úřadu, a jest v této souvislosti poukázati k tomu, že podle judikatury nejvyššího soudu přísluší pachtýři i v tom případě nárok na úpravu pachtovného, bylo-li v pachtovní smlouvě, na příklad se zřetelem na pachtovné již nižší výslovně umluveno, že pachtýři nepřísluší nárok na snížení pachtovného ze žádného důvodu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud schvaluje názor rekursního soudu, že vládní nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. vztahuje se i na takové pachtovní smlouvy, které byly uzavřeny se schválením Státního pozemkového úřadu, a poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že tento výklad neodporuje intencím vládního nařízení, poněvadž vzhledem na změnu v poměrech výroby zemědělské chtělo zlepšiti obtížné postavení pachtýřů, nehledíc k tomu jakým způsobem a za jakých předpokladů došlo k uzavření pachtovní smlouvy.

Čís. 13631.

Bylo-li manželství pravoplatně rozvedeno rozsudkem jen z viny manželky a účinky tohoto rozsudku dosud trvají, an rozsudek, jímž rozvodový rozsudek byl prohlášen za neplatný a bezúčinný, nenabyl dosud právní moci, nemůže manželce býti povoleno prozatímní výživné podle § 382 čís. 8 ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, R I 624/34.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném placení výživného, ač manželství stran bylo pravoplatně rozvedeno jen z viny žalobkyně a napotomní rozsudek, jímž byl rozvodový rozsudek prohlášen za neplatný, nenabyl dosud moci práva. Návrhu žalobkyně, by jí bylo povoleno prozatímní opatření placením výživného, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Manželství stran bylo pravoplatně rozvedeno rozsudkem ze dne 2. listopadu 1929 z viny žalobkyně. Tím pozbyla nároku na výživné, které jí příslušelo podle § 91 obč. zák. proti žalovanému. Účinky tohoto rozsudku dosud trvají, poněvadž rozsudek ze dne 1. března 1933, jímž rozsudek ze dne 2. listopadu 1929 byl prohlášen za neplatný a bezúčinný, nenabyl dosud právní moci. Neosvědčila tudíž žalobkyně svůj nárok a nelze proto povolit prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. Žalobkyně nemůže se pro prozatímní opatření dovolávati toho, že jí pří-

sluší nárok na výživné podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. z. a n. Nehledíc k tomu, že pro jeho použití není předpokladů, nešlo by o výživné podle zákona (sb. n. s. čís. 259). Žalobkyně v žalobě o výživné neopírala nárok na výživné o to, že strany po rozvodu obnovily manželské společenství, nýbrž o to, že rozsudek vyslovující rozvod z její viny jest neplatný, a mimo to z důvodu dvorského dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. z. s.

Čís. 13632.

Placená dovolená podle zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n.

»Rokem« v § 10 zákona není rok kalendářní, nýbrž služební (pracovní) rok počínající podle § 3 zákona, nejde-li o rolnictví, dnem prvního května každého běžného roku.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, Rv I 2370/32.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované společnosti nepřetržitě od 13. března 1922 do 22. března 1932, kdy byl propuštěn. Roku 1931 mezi květnem a zářím měl žalobce zdravotní dovolenou. Žalobu o zaplacení za dovolenou v roce 1932 opíral žalobce o § 2 a § 10 zák. ze dne 3. dubna 1925 čís. 67 sb. z. a n. vykládaje slovo »rok« v § 10 odst. (1) se zřetelem k § 3 odst. (1) tohoto zákona tak, že za rok platí doba ode dne 1. května 1931 až do 1. května 1932, což prý lze souditi i z § 12 odst. (1) tohoto zákona, a že slovem »rok« v § 10 odst. (1) není míněn kalendářní rok, poněvadž zákon tam, kde jest rozuměti kalendářní rok, používá také výrazu »běžný rok«. Žalovaná namítla, že slovo »rok« v § 10 odst. (1) jest vykládati jako kalendářní rok, ježto v soukromém životě a v obchodním styku všude tam, kde se používá výrazu »rok«, jest míněn kalendářní rok. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: § 1 zák. čís. 67/1925 upravuje otázku, kdo má nárok na dovolenou, § 2 upravuje její trvání, § 3 prohlašuje, že pro určení nároků a výměry dovolené jest rozhodným první květen, § 10 upravuje případ, vypovídá-li se dělník před nastoupením dovolené, a přikazuje mu pro tento případ poměrnou dovolenou. Soud má za to, že § 3 a 10 tohoto zákona jsou v takové souvislosti, že i pro určení trvání poměrné dovolené jest rozhodným 1. květen a že tudíž slovo »rok« § 10 jest pokládati za rok od května do května ve smyslu § 3. (Viz i rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 6188 sb.) Podporu má tento právní názor soudu i v § 12 odst. (1) cit. zák., který určuje dovolené na konec pracovního roku a který proto ustanovuje pro obyčejné dělníky jiný termín než pro speciálně zemědělské dělníky. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. Důvody: Předpokladem pro nárok na dovolenou vůbec jest podle § 1 zákona ze dne 3. dubna 1925 čís. 67 sb. z. a n. jednoroční nepřetržitě zaměstnání, které zákon označuje výslovně jako dobu čekací. V pojmu čekací doby jest, že nároku se nabývá teprve po jejím uplynutí, takže po čekací dobu samu dovolená nepřisluší. Podle § 3 cit. zákona jest pro určení nároku a výměry dovolené, není-li jiného ujednání, směrodatný